

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Christine Nöstlinger

Resimleyen: Christiane Nöstlinger

6

Mini

Kayak Tatilinde

nişığı
aplığı

MiNi

Kayak Tatilinde

Çok ödüllü yazar **Christine Nöstlinger** bu sevimli diziyi, okumaya yeni başlayan çocuklar için kaleme aldı. Annesi, babası ve ağabeyiyle birlikte yaşayan Mini okula yeni başlamıştır. Her çocuk gibi o da bazen ağabeyiyle, bazen arkadaşlarıyla, bazen ailesiyle anlaşmazlıklar yaşar. Minik okurlar Mini'nin serüvenlerinde kendilerinden çok şey bulacak.

Ailesinin aksine, Mini kayak yapmaktan hiç hoşlanmamaktadır. Her kış gittikleri kayak tatili onun için tam bir kâbustur. Anne ve babası, zorla kayak yaptırmaya çalıştıkları yetmiyormuş gibi bir de onu kursa yazdırırlar. Mini, kendisi gibi, kaymayı sevmeyen bir çocukla arkadaş olur ve ikisi birlikte kaymaktan kurtulmak için bir plan yaparlar...

Mini Dizisi

1 **Mini ve Mimav Kedi**

2 **Mini Denizde**

3 **Mini ve Doğum Günü Partisi**

4 **Mini Küçük Dedektif**

5 **Mini ve Yılbaşı Armağanları**

6 **Mini Koyak Tatilinde**

Christine Nöstlinger

MiNi

Kayak Tatilinde

Resimleyen
Christiane Nöstlinger

Türkçe Yayın Editörü
Müren Beykan

Türkçesi
Elif Alankuş

Christine Nöstlinger

Günümüzün çok sevilen çocuk ve gençlik kitapları yazarlarından olan Nöstlinger, 1936'da Viyana'da doğdu. Çocukluğu savaş yıllarında geçti. Viyana Uygulamalı Sanatlar Akademisi'nde öğrenim gördü. Çocuk sahibi olduktan sonra kitap resimlemeye karar verdi. İlk kitabı çizimleriyle değil, yaratıcı öyküsüyle ilgi çekince, resimlemeyi bırakıp yazmaya başladı. Güneşiği Kitaplığı bugüne dek, "Mini" dizisi dışında yazarın pek çok kitabını Türkçe'ye kazandırdı. İLK KİTAPLAR: *Küçük Korsan İşbaşında, Küçük Korsan Hazine Peşinde, Alev Saçlı Çocuk*. ÇOCUK ROMAN: *Kim Takar Salatalık Kral'ı, Konrad ya da Konserve Kutusundan Çıkan Çocuk, Konuk Değil Baş Belası, Lollipop, Susi'nin ve Paul'ün Gizli Günlükleri, Aklından Düşünceler Geçen Çocuk, Saklı Miras*. GENÇ ROMAN: *Hadi Ama Baba!, İşte Şimdi Hapı Yuttum!, Arkadaş Dümeni, Kâğıt Uçakla Gizli Gizli Macera, Evde ve Uzakta*.

Mini Dizisi 6 – MİNİ KAYAK TATİLİNDE

Yazar: Christine Nöstlinger

Resimleyen: Christiane Nöstlinger • Türkçe yayın editörü: Müren Beykan

Almanca aslından Türkçeleştiren: Elif Alankuş

Redaksiyon: Suzan Geridönmez • Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Mini muss Schi fahren*

© Dachs Verlag, 1994

Türkçe yayın hakları: Güneşiği Kitaplığı, 2006 • Yayın hakları, Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bibliographisches Institut GmbH'den satın alınmıştır. • Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Ekim 2006, 6. baskı: Temmuz 2013

(Her baskı 2000'er adet yapılmıştır.)

ISBN 978-975-6227-36-7

www.gunisigikitapligi.com

Kapak uygulaması: Bora Gürsel • Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan

Baskı: Gezegen Basım

1100 Yıl Mah. Mesbaacılar Sitesi 2. Cad. No 202 /A Başkent 34200 İstanbul (0212) 325 71 25 Serüvika 120021

Güneşiği Kitaplığı bir MİA Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.

Sertifika: 1206-34-12439 • Profile Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3 Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Telefon: (0212) 212 99 73 • Faks: (0212) 217 91 74 • E-posta: info@gunisigikitapligi.com

Çocukların çoğu...

... kayak yapmaya bayılır.

Ama, MiNi olarak tanınan Hermine
Zipfel, kayak yapmayı hiç sevmez.

Mini sekiz yaşında.
Çok uzun boylu ve çok sıksa.
Kendi yaşıtlarından çok daha uzun
boylu ve çok daha sıksa.

Mini'nin kaymayı sevmemesi o kadar da önemli sayılmaz. İnsanın ille de kayak kayması gerekmez çünkü. Ama ne yazık ki, Mini'nin anne ve babası bu saçma kayak işine bayılıyorlar. Martin de deli oluyor kayak için.

Martin, Mini'nin büyük kardeşi. Daha doğru bir deyişle, onun ağabeyi. Ama Mini çabuk büyüdüğü için, şimdiden Martin'den iki santim daha uzun. Ondan iki yaş küçük olmasına rağmen. Bu durum Martin'i çok kızdırıyor. Hatta bazen "küçük" kız kardeşine acayip sinir oluyor.

Oysa Mini, daha kısa olmaya seve seve razıydı. En çok da, arkadaşı Maksi kadar kısa olabilmeyi isterdi –Maksi sınıfın en kısa boylu çocuğudur.

Her yarıyıl tatilinde Mini'nin annesi,

babası ve Martin, kayağa gitmek isterler hep. Mini, bu keyfi onlara çok görmüyor elbette. Ancak, neden kendisinin de gitmek zorunda olduğunu anlayamıyor.

Oysa, evde kalmayı tercih eder. Mesela anneannesinde. Kedisi Mırnav'la birlikte. Ama, Mini'nin ailesi buna kesinlikle karşı.

Anne ve babası, Mini kayak yapmayı öğrenirse, bundan zevk alacağına inanıyorlar.

Büyüklerin çoğu böyledir. Çocukları için neyin doğru olduğunu hep onlar bilir! Martin'inse, kız kardeşinin evde kalmasına hiçbir itirazı yok. Ama onun fikri sorulmuyor ki!

Ne yazık ki, Mini kendini savunabilen ve isteklerinde diretebilen bir çocuk değil. Gerçi bunu zaman zaman deniyor, ama pek faydası olmuyor.

Annesine, "Aklı başında biri neden soğukta dolaşmak istesin?" dedi.

Babasına, "Benim gibi, vücutunda gram yağ bulunmayan, sıska biri çabucak donar!" dedi.

Martin'e de, "Sevgili Tanrı insanların karda kaymasını isteseydi, onları iki yüz numara ayaklarla yaratırdı. Böylece, kayaksız da kayabilirlerdi!" dedi.

Ama sonra Mini, yılbaşı amının altında bir kayak elbisesi, dört çift kayak çorabı ve bir kayak gözlüğü bulduğunda, bütün dil dökmelerinin yine boşa gittiğini anladı.

O zaman tek umudu, son iki yıldır kayak tatillerinde olduğu gibi, bu yıl da şansının yaver gitmesiydi. İlkinde, daha ilk gün ayak bileğini incitmişti. Geçen yıl da, daha tatil yolunda hapşırmaya başlamış, ikinci gün ateşı yükselmiş ve eve dönene kadar yataktan çıkamamıştı. Televizyonlu bir otel odasında!

Mini, bu büyük kayak sorunu hakkında arkadaşı Maksi'yle bile konuşamıyor.

Maksi kaymayı "muhteşem" buluyor! Hatta, dergilerden olimpiyat ve dünya kayak şampiyonlarının resimlerini kesip bir deftere yapıştırıyor ve bu defterini, "Kutsal Hazine" diye adlandırıyor.

Okul zamanı, eğer sabah saatlerinde bir yarış varsa, Maksi ders aralarında hemen aşağıya, okul bekçisine koşar ve durum nasıl, kim önde ya da sevdiği kayakçılar bitişe ulaştılar mı, diye sorar.

Ama ne yazık ki, Maksi'nin ailesinin kayak tatiline gidecek parası yok. Maksi'ye kayak kıyafeti bile alamıyorlar. Maksi buna çok üzülüyor. Bir keresinde Mini ona, "Ne şanslısın, kayak tatiline gitmek zorunda değilsin!" demişti.

Maksi yüzünü ekşiterek şöyle cevap vermişti:

Bunun üzerine Mini, çok utanmış, bir daha da Maksi'yle kayak konusunda hiç konuşmamıştı.

Kayak tatilinden birkaç gün önce, Mini son bir deneme daha yaptı. Anne-annesine gitti.

"Anneanneciğim, ne olur beni evde bırakmalarını söyle!" diye yalvardı.

Ama anneanesi, Mini'ye yardımcı olmadı. O da diğerleri gibi sabit fikirli. "Sevgili çocuğum, bunu kesinlikle yapmayacağım!" dedi.

Böylece Mini, bu sefer de kayak tatiline gitmek zorunda kaldı.

Annesinin turizm ofisinden seçtiği küçük köy, yüksek bir dağın tepesindeydi. Oraya tırmanan yolda en az iki yüz daracık viraj vardı. Zavallı Mini'nin midesi, daha üçüncü virajdan sonra çok kötü bulanmaya başladı.

Martin, arka koltukta kardeşinin yanında oturuyordu. Mini'den mümkün olduğunca uzakta. Ön koltuğa doğru eğilip eğilip, "Anne, baba! Yüzü tamamen yeşil oldu, dudakları da morarıyor! Birazdan benim üstüme başıma kusacak!" diye söylendi durdu.

Ama Mini bunu yapmadı. Büyük bir çabayla kendini tutmayı başardı. Ancak, küçük köydeki otele ulaştıklarında titre-

yen bacaklarıyla canlı cenaze halinde in-
di arabadan.

Otel odasına girer girmez kendini yatağın üstüne bıraktı ve, "Beni unutun; migrenim tuttu!" diye inledi.

Anneannesinin sık sık migreni tutardı. Migreni tutunca insanın kendini nasıl hissettiğini anlatmıştı Mini'ye.

Annesi, babası ve Martin, Mini'yi gerçekten de kendi haline bıraktılar. Ona, akşam yemeği getirelim mi, diye sordular. Mini'den yalnızca inleme sesi gelince, odadan usulcacık çıkıp gittiler.

Martin odaya ancak yatma zamanı olduğunda döndü. Anne ve babası da beraberindeydi.

"İyi uyu! Yarın kendini harika hissedeceksin!" dediler Mini'ye.

Onlar odadan çıkarken, Mini arkalarından, "Kesinlikle hayır!" diye mırıldandı.

Ertesi sabah Martin, Mini'yi uyandırdı. "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Hayır!" dedi Mini ve yorganı tepesine çekti.

Doğal olarak Martin'in öğrenmek istediği, Mini'nin midesinin düzelip düzelmediğiydi. Mini de bunu anlamıştı tabii. Ama insan, ancak ruhen de iyiyse kendini gerçekten "iyi" hissedebilir.

Mini'yse, ruhen hiç iyi olmadığını hissediyordu. Kötüydü. Korku içinde ve endişeliydi. Şu aptal kayak kursu iki saat sonra başlayacak, diye düşünmek bile ruhunu tir tir titretiyordu.

Martin yan odaya gitti. Anne ve babalarının odasına. Hemen sonra annesiyle birlikte geri geldi.

Annesi, yorganı Mini'nin üstünden çekiverdi. "Haydi bakalım, tatlım! Mızıkçılığın sırası değil!" dedi.

Mini, ne uzun araba yolculuğu boyunca, ne de akşam hiçbir Şey yememiŐti. Midesi o kadar sesli gurulduyordu ki, annesi ve Martin bile duyuyorlardı. Bu yüzden, a değilim diyemezdi.

Mini yataktan kalktı, banyoya gitti. Yavaş yavaş. Annesi için fazlasıyla yavaş. Mini'nin arkasından seslendi: "Haydi ama, kaplumbağa gibi değil. abuk abuk!"

"O kadar acelem yok," diye seslendi Mini de ona. Lavabonun başına geçti ve fırçasına diŐ macunu sıktı.

"Ama bizim var!" diye bağırdı Martin. "Teleferikle zirveye çıkmak istiyoruz!"

Annesi de, "Hem, önce seni kayak kursuna teslim etmemiz lazım, tatlım!" diye ekledi.

Mini, diş fırçasını yerine koydu. Aynadaki görüntüsünü seyretti ve kendi kendine söylendi: "Önce onlarla gelmem için zorluyorlar, sonra da benden olabildiğince çabuk kurtulmak istiyorlar!"

Aynadaki görüntüsü de ona, "Bu gerçekten çok haince!" diye mırıldandı. Mini, aynadaki görüntüsüne şöyle dedi:

Mini, geceliğini çıkardı, lavabonun yanındaki taburenin üstüne koydu.

Küvetin içine girdi ve el duşunu kan-casından çıkardı. Sıcak suyu açıp, el duşunu havaya doğru tuttu. Gözlerini kapadı ve bıraktı, sıcak su başından aşağıya aksın. Ta ki, bütün saçları sırlıklam olana kadar.

Sonra, el duşunu aşağıya indirdi ve suyu karnına doğru tutarak, içeriye bağırdı: "Anne! Anne! Ne aptal bir duş bu! Suyu tamamen yamuk fışkırıyor! Saçlarım sırlıklam oldu."

Annesi banyoya daldı. Mini'ye dehşetle bakakaldı.

Mini de, sanki dehşet içindeymiş gibi bakmaya çalıştı.

NE
YAPACAĞIZ
ŞİMDİ?
KURUTMA
MAKİNESİ DE
GETİRMEDİK
Kİ!!!

Mini bundan emindi. Annesi saç kurutma makinesini evde bırakmıştı. Çünkü onu koyacak yer kalmamıştı. Kayak eşyası çok yer kapladığı için. Ne de olsa, iki kayak ayakkabısı nerdeyse bir bavulu doldurmaya yetiyordu.

Annesi bir banyo havlusu alıp, Mini'nin başına sardı. Martin'i aşağıya otel resepsiyonuna gönderdi. Otelde bir saç kurutma makinesi bulunabilir mi, sorsun diye. Sonra da söylendi durdu. Bu kadar geciktikleri için! Mini'nin daha dikkatli olması gerektiğı için! Nemli saçlarla kayak kursuna katılamayacağı için! (Ölür giderdi yoksa!) Arada da, "Keşke şu kurutma makinesini getirseydim!" diye sürekli hayıflandı.

Derken, Mini'nin babası da banyo-

ya geldi. El duşunu aldı, açtı ve başını iki yana sallayarak, "Hiç de yamuk püskürtmüyor. Bunu bilerek yaptın!" diye bağırdı Mini'ye.

Mini çok alınmıştı. Düşündü ki: İyi bir baba bunu isteyerek yapabileceğimi düşünmezdi hemen! İyi bir baba kızına inanırdı. O el duşunu, acaba sağlam mı diye kontrol etme gereği duymazdı. İyi bir baba bu kadar güvensiz olmazdı!

Neyse ki, annesi gerçekten de iyi bi-
riydi. Eşine, "Hayır, bizim Mini böyle bir
şey yapmaz! Sakarlık herkesin başına
gelebilir!" dedi.

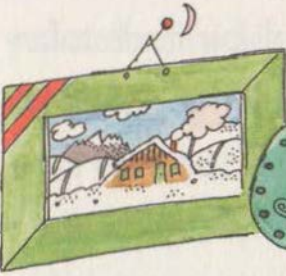
Derken, Martin resepsiyondan dön-
dü. Saç kurutma makinesiz.

Mini'nin annesi, "Buralarda saç kurut-
ma makinesi alabileceğimiz bir mağaza
vardır mutlaka!" dedi.

Mini'nin babası da ona, "Önce, aşı-
ğuya inip kahvaltı edelim. Islak saçla da
yapılabilir bu nasılsa! Sonrasına baka-
rız," dedi.

Böylece Mini, annesi, babası ve Mar-
tin yemek salonuna indiler. Ortalıkta on-
lardan başka hiç kimse kalmamıştı. Ma-
salardaki kirli tabak çanağı toplayan bir
garson hanım vardı, o kadar.

Martin, "Herkes çoktan dışarıda kar-
da! Yalnız biz burada pinekliyoruz hâ-
lâ!" diye söylendi.

**SENİN ŞU APTAL
SAÇLARIN
YÜZÜNDEN!**

Anneleri neşeli bir ifade takınmaya çalıştı ve babalarına, "Ben çabucak bir kahve içip, saç kurutma makinesi bulmaya giderim," dedi.

Babaları hiç de neşeli bir ifade takınmaya çalışmadı ve annelerine, "Sen bir makine bulup da Mini'nin saçlarını kurutana kadar, öğlen olur," dedi.

Martin saatine baktı ve annesiyle babasına, "Biz Mini'yle kayak okuluna gidece kadar, kayak hocası çoktaan tepeye çıkmış olur," dedi.

Mini birden toparlanıp, "Eh, kayak kursuna yarın başlarım o zaman. Nasılsa, daha önce iki kez kursun ilk gününü yaşadım. Geçen yıl ve ondan önceki yıl!" dedi.

Sonra da, kendi yüzünden onların he-

vesinin kursaklarında kalmasını istemediğini belirtti. Odasına gider, kitap okurdu. Onlar zirveden dönene kadar beklerdi.

Annesi endişeyle, "Mini, gerçekten yalnız başına idare edebilir misin?" diye sordu.

"Tabii ki!" dedi Mini. "Ne kadar isterseniz kalın dışarıda."

"Kalın o zaman," dedi Mini. "Ben burada çok iyiyim. Öğlen yemek salonunda yerim."

"Yalnız mı?" diye sordu babası.

Mini güldü. "Lütfen yani!" diye bağırdı. "Bebek değilim ya. Bana mama yedirecek birine ihtiyacım yok!"

Annesi, babası ve Martin, yıldırım hızıyla kahvaltılarını tamamladılar, ayağa fırlayıp, bodrum kata koştular. Otel müşterilerinin kayak ve batonlarını koydukları kayak odasına.

Mini rahatlamış bir halde arkalarından baktı. Bir sandviç ekmeği daha aldı, ortasından keserek ikiye ayırdı. İki tarafını da yağladı, üstlerine reçel döktü ve halinden memnun mırıldandı:

"Oh, en azından kendime huzurlu

bir gün ayarlayabildim!”

Mini kahvaltısını tamamlayınca, garson hanımın son masaları toplamasına, öğlen için temiz masa örtüleri, tabak, atal bak yerleştirmesine yardım etti.

Daha sonra, odasına çıktı. Yanında getirdiği kitaptan on üç sayfa kadar okudu. Ama kitap pek sürükleyici değildi.

Bunun üzerine, televizyonu açtı. On dokuz programın hepsini denedi. Bir o kanal bir bu kanal, değiştirip durdu. Ancak bir türlü, ilgisini çekecek bir şeye rastlayamadı.

Saçları da artık iyice kurumuş olduğu için, giyindi ve köyde yürüyüşe çıktı.

Eski köy evlerini inceledi. Aralarına yapılmış yeni otellere baktı. Çevredeki yüksek dağların zirvelerini de hayranlıkla izledi bir süre.

Sonra güzel manzaralı üç tane kartpostalla üç tane pul satın aldı. Kartların biri anneannesi, biri Maksi, bir tanesi de öğretmeni içindi.

Mini tam tekrar otele varmıştı ki, da – di – da – di siren sesiyle bir cankurtaran geçti yanından. Otel kapısının önündeki görevli, cankurtaranın ardından bakarak başını salladı; "Yine biri bir tarafını kırdı!" dedi.

Mini başıyla onayladı ve şöyle düşündü:

Mini, tam on ikide yemek salonuna gitti. Yalnızca birkaç kişi vardı. Çünkü kayak yapanlar yukarıda, dağ evlerinde yemek yerlerdi.

Mini, bir masaya oturdu ve yemek listesini inceledi.

Listede en çok, "böğürtlenli krep" hoşuna gitti.

Mini böğürtlenli krep isteyince, "Hazırlanması yirmi beş dakika sürer ama," diye uyardı garson hanım.

"Hiç sorun değil," dedi Mini. "Vaktim bol benim."

Mini, yemek salonuna inerken kitabını da yanına almıştı. Açıp okumaya başladı. Tam bir sayfa okumuştuk ki, bir oğlan yemek salonuna girdi ve kapıda durup çevresine bakındı.

Mini kitabının üstünden onu izledi. Dokuz ya da on yaşında olduğunu tahmin etti. Ve en az altmış kilo olduğunu!

Oğlan, biraz daha bakındıktan sonra, doğruca Mini'den tarafa yürüdü ve eğilerek sordu:

Mini kitabını kapattı. Sevinmişti. Tek başına yemek yemek hiç eğlenceli değildir ki.

Oğlan, Mini'nin yanına oturdu. Mini, yemek listesini ona uzattı.

"Teşekkürler, ben ne istediğimi biliyorum," diyen oğlan, garsona el salladı.

Garson hanım, "Sana yalnızca pek-
simet ve papatya çayı var, Peter! Annen
bunun dışında her şeyi yasakladı!" dedi.

Oğlanın dudakları sarktı, alnında iki
kederli çizgi oluştu.

"Kilo mu vermen gerekiyor?" diye sor-
du Mini. (Bu olabilirdi, çünkü Peter'in ke-
sin on beş kilo fazlası vardı!)

"Hayır!" diye bağırdı Peter. "Yalnız-
ca, sözüm ona ishal olduğum için."

"Niye sözüm ona?" diye sordu Mini.

"Sır tutabilir misin?" diye sordu Peter.

"Bir mezar kadar sessiz olacağım!"
dedi Mini.

Peter uzun uzun Mini'ye baktı. Şöyle
iyice sorgular tarzda. Belli ki, güvenebi-
li miyim diye anlamak istiyordu.

Mini'yi kızdırdı bu. "Şu müthiş sırrını

kendine saklayabilirsin. Senin karın ağrının beni hiç ilgilendirmiyor,” dedi ona.

“Ben yine de anlatacağım,” dedi Peter ve Mini’ye kayak kaymaktan ne kadar nefret ettiğini anlattı! Anne babasının peşinden pistlerde sürüklenmek ona cehennem azabı gibi geliyormuş. Annesi de, babası da çok hainmiş! Düştüğü zaman hiç acıımıyorlarmış. Onu beklemek zorunda kaldıkları için surat asıyorlarmış yalnızca. En kötüsü de telesiyejmiş! Böyle bir şey tarafından yukarı çekilmeyi hiçbir normal insan başaramazmış!

Bu tempoya üç gün iyi dayandığını anlattı Peter. Ama bu sabah artık canına tak etmiş! Korkunç derecede ishal olduğunu uydurmuş. Beş dakikada bir tuvalete koşturmuş. Sonunda, anne ve babası

onun gerçekten de kayak yapamayacağına ikna olmuşlar.

Eh, ne de olsa, pistlerde tuvalet yoktur. Karda pantolonu indirmekse, hiç iyi olmaz!

Mini nihayet kendisi gibi kayaktan nefret eden bir çocukla karşılaştığı için çok mutlu olmuştu. O da Peter'e, kendi duş hilesinden söz etti.

"Ben öyle yapamazdım!" Peter, bir santimden uzun olmayan saçlarını çekıştirdi. "Bunlar makinesiz de hemen kurur."

Derken, garson hanım böğürtlenli krebi, papatya çayını ve peksimeti getirdi. Mini için bir bardak da elma suyu.

Mini'ye şekerliğı uzattı. "Krebini şekerle, Mini," dedi. "Şekerliğı alacağım. Yoksa, Peter çayına şeker koymaya kalkışır. Şeker, ishal olan biri için zehir demektir."

Mini krebine şeker serpti; garson hanım şekerliğı aldı ve doğruca mutfığa geri götürdü.

“Canavar!” diye tısladı Peter.

Mini, “Mutfağa girdi artık. Oradan seni göremez,” dedi.

Peter umutsuzca, “N’olucak ki, şeker gitti nasılsa!” diye söylendi.

“Biz de böğürtlenli krebi paylaşıyoruz,” dedi Mini.

“Acayip ince ruhlusun,” dedi Peter.

Mini’yle Peter masadaki her şeyi paylaştılar. Krebi, böğürtlenleri, peksimeti ve elma suyunu. Mini yalnızca payına düşen şekersiz çayı istemedi. Papatya çayını şekerliyen bile sevmezdi o.

Ama, Peter kadar iri cüsseli bir çocuk, ne yazık ki, yarım porsiyon yemekle doymazdı. Mini’ye doğru iyice eğilerek, “Midedem hâlâ deli gibi söyleniyor!” dedi.

GERÇEKTEN!!!

**YAŞLI, HUYSUZ
BİR KÖPEK GİBİ!!**

Sonra da Mini'ye, "Meydanda bir pastane var. Harika çörek yapıyor. Seni oraya davet edebilir miyim?" diye sordu.

Mini'nin hiçbir itirazı yoktu. Peter'le odalarına çıktılar. Anorak ve berelerini almak için. Mini azıcık da süslendi hemen. En güzel kazağını giydi ve üstüne çiçekli yaka iğnesini taktı.

Mini odasından aşağıya indiğinde, Peter kocaman kaz tüyü anorağıyla orada dikilmiş bekliyordu. Beresiz. "Berem ve eldivenlerim aşağıda, kayak odasında," dedi.

Mini onunla birlikte kayak odasına gitti. Odada yalnızca iki çift kayak duruyordu. Bir çift hemen kapının yanında, öbürüyse köşede. Her iki çift de, parlak kırmızı renkteydi.

Köşede duranların yanında eldiven ve bere vardı. Mini, "Kayaklarımız tıpatıp aynı! İkiz gibi! Yani aslında, dördüz gibi!" diye bağırdı.

Peter eldivenlerini ve beresini aldı. "Hayır, bağcıkları farklı," dedi. "Benim ayaklarım seninkilerden daha büyük!" Gözleri kayaklar arasında gidip geldikten sonra, "Ama ilk bakışta hiç fark edilmiyor. Yani, yarın için iyi bir fikir olabilir bu," diye sıırıttı.

"Değiş tokuş mu yapalım demek istiyorsun?" diye sordu Mini. "Böylece ayaklarımıza uymazlar diye mi?"

Peter başıyla onayladı. "Bir de bunu, ta telesiyeyin orada fark edersek, o zaman, ne yazık ki, çok geç olur ve tekrar otele dönmemiz gerekir!" dedi.

Mini kayaklarını aldı, köşeye taşıdı. Peter de kendi kayaklarını aldı, kapının yanına koydu. Mini'nin kayaklarının durmuş olduğu yere.

"Böyle tamam mı?" diye sordu Mini.

"Hem de nasıl tamam!" diye cevapladı Peter.

Peter pastanede, üç çörek, iki dilim kremalı pasta, bir dilim kremşantili mozaik pasta ve bir fındıklı kurabiye tıktı.

Mini'ye yalnızca küçük bir çörek yedi. Aslında canı bir tane daha çekmişti. Ama, pastaneye Peter tarafından davet edilmişti. Bu yüzden, arsızlık etmek istemedi. Çünkü, Peter'in zengin mi yoksul mu olduğu, çok mu az mı harçlık aldığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Mini, pastaneden otele dönerlerken, köy meydanının tam orta yerinde, Peter'e yüksek sesle yemin etmek zorunda kaldı. Kayakları değiş tokuş etme konusundaki sırlarını kimsenin ruhu duymayacağına dair. Ne şimdi! Ne de sonra! Ağzını mühürlemeli, bu sırrı mezara götürmeliydi!

Mini'nin annesi, babası ve Martin, ancak hava karardığında otele döndüler. Feci yorgun, ama çok mutluydular. Annesinin burnunun ucu güneşten yanmıştı; Martin'in sol ayak topuğu su toplamıştı; babasının bacak kasları ağrıyordu. Ama, böyle küçük şeyler hevesli kayakçıları yıldıramazdı. Ancak, dışarı çıkacak halleri kalmamıştı artık!

"Öyleyse, en kolayı, otelde yiyelim!" diye önerdi Mini'nin babası.

Oysa sabahleyin, Mini'ye akşam yemeği için pizza sözü vermişti. Oteldeki yemek listesindeyse, pizza yoktu. Ama Mini itiraz etmedi. *Kayak-değiş-tokuşu-sırrı olanlar, babalarına karşı anlayışlı olmalı,* diye düşündü.

Mini, annesi, babası ve Martin yemek salonuna indiklerinde, Peter ailesiyle birlikte orada oturuyordu bile. Önünde bir tabak peksimetle bir çaydanlık papatya çayı vardı. Mini'nin anne ve babası boş bir masaya doğru ilerlediler. O sırada Peter'in oturduğu masanın yanından geçerken, "Aa, şu işe bak!" diye bağırarak durdular.

Peter'in anne ve babası da aynı şekilde, "Şu işe bak!" diyerek ayağa fırladılar.

Peter'in annesi Mini'nin annesine, Peter'in babası da Mini'nin babasına sarıldı. Sonra, Mini'nin babası Peter'in annesine, Mini'nin annesi Peter'in babasına sarıldı.

Ardından, Peter'in babası, "Burada hepimizin sığabileceği bir masa olmalı mutlaka!" diye bağırdı.

Böyle bir masa vardı. Mini'nin annesi, babası ve Martin, Peter'in ailesine tabaklarını, bardaklarını, peçetelerini ve çatal bıçaklarını büyük masaya taşıma-da yardım ettiler. Peter, çaydanlığı ve peksimetiyle peşlerinden gitti.

Mini çay fincanını taşıdı. "Birbirlerini nereden tanıyorlar?" diye sessizce sordu Peter'e.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Peter. "Ama, yine de biz birbirimizi tanı-mıyormuş gibi yapalım. Tamam mı?"

Mini başıyla onayladı.

Büyük masaya yerleştiklerinde Mini, Peter'in anne ve babasının kendi anne ve babasının çok eski arkadaşları olduğunu öğrendi. On yıldır görüşemediklerini de. Peter'ler Graz'a taşındığından beri.

Öte yandan Mini, hem kendi babasına hem Peter'inkine fena halde sinir oldu. Her ikisi de, Peter'le ve Mini'yle çok zalimce dalga geçiyorlardı!

Mini'nin babası, "Sizin de, bizim Mini'miz gibi beceriksiz bir sporcunuzun olması yüreğime su serpti," dedi.

Peter'in babası, "Mini'nin bizim oğlan kadar beceriksiz olması imkânsız!" dedi.

Mini'nin babası, "Hiç bilmiyorsun! Bizimki sanki kar onu ısıracakmış gibi davranıyor!" dedi.

Tabii bunun üzerine, Martin de bir şeyler yumurtlamak zorundaydı. "Mini, Peter'in birkaç kilosunu ödünç alabilse, sorun çözülmüştü. Böylece, Mini en ufak esintide yere kapaklanmaz, Peter de biraz çevik hareket ederdi!" diye kıkırdadı.

Mini şöyle düşündü: *Kayakları değiştirdiğim için neredeyse vicdan azabı çekecektim. Ama artık durum değişti. Madem tavırları böyle, umurumda bile değil! Herkes hak ettiğini bulur!*

Mini, şnitzelini olabildiğince çabuk yedi. Sonra yemek salonundan çıkmak istedi. Babası onu durdurdu.

"Teşekkür ederim! Canım istemiyor," dedi Mini.

"Küstü!" diye kıkırdadı Martin.

"Neden?" diye sordu babası.

"Beceriksiz sporcular hakkındaki konuşmanız yüzünden," dedi Martin.

"Kötü niyetle söylemedik," dedi babası Mini'ye. "Üzgünüm!"

Mini salondan çıkarken, şöyle düşünüyordu:

Ertesi sabah, Mini çok erken uyandı. Ama, Martin'i uyandırmamak için çıt çıkarmadan yatakta bekledi. Şunları düşündü: *Kayak odasına ne kadar geç gidersek, o kadar iyi olur! Yanlış kayakları önce Peter alsın!*

Martin, annesi kapıyı telaşla açıp seslenene kadar uyanmadı.

"Haydi, çocuklar! Kalkın – kalkın! Yine çok geç oldu!"

Martin yataktan fırladı. Mini'yse kendine gelmeye çalışıyormuş gibi yaptı. Saate göz attı. Dokuza beş vardı.

Martin, banyoya koşarken seslendi: "Yaram için annemden yeni bir yara bandı alsana!"

"Tamam," dedi Mini ve yatağından çıkıp, yandaki odaya gitti. Ama, babası

vardı bir tek. O da pijamalıydı. Mini'ye, annesinin eczaneye gittiğini söyledi. Kendi burnu için güneş koruyucu krem, eşinin bacakları için kas gevşetici merhem ve Martin için de yara bandı almak üzere. Her üç kelimedede bir esniyordu.

"İyi uyuyamadın mı?" diye sordu Mini.

"Az geldi!" dedi babası. "Eva ve Rudi'yle yeniden karşılaşmamızı kutlamayı fazla uzattık da."

Mini odasına döndü ve yara bandı için biraz beklemesi gerektiğini söyledi Martin'e.

"Yine çok geç kalıyoruz!" diye haykırdı Martin. "Saat dokuzu on geçti bile!"

Dokuzu yirmi geçe, annesi Martin'e yara bandını getirdi. Dokuzu yirmi beş geçe, Mini'nin babası merhemi bacak-

larına sürdü. Dokuz otuzda, Martin sol topuğunu o kadar iyi bantlamıştı ki, kayak ayakkabılarını giydiğinde acıdan kıvranmak zorunda kalmıyordu artık. Dokuz otuz beşte babası tıraşını olmuştu.

Dokuz kırkta Zipfel Ailesi nihayet kahvaltıya inmişti. Kayak ayakkabılarıyla. Kollarında anorak, bere ve eldivenleriyle. Martin bu konuda ısrar etmiş; "Artık daha fazla zaman kaybetmeyelim!" demişti.

Yemek salonunda birkaç müşteri daha kahvaltı ediyordu. Aralarında Peter ve ailesi yoktu.

"Arkadaşlarınız hâlâ uyuyor mu?" diye sordu Mini.

Annesi güldü. Rudi ve Eva'nın Zipfel Ailesi gibi sabah miskini olmadığını, mutlaka çoktan gitmiş olacaklarını söyledi.

Mini sakin sakin kahvaltısını etti. Ama, babası ayağa kalkıp, "Haydi bakalım!" dediğinde, kalbi gümbürdemeye başladı. *Eğer, Peter'in ailesi kayakların değiştirildiğini anlamışlarsa ne olacak? O zaman, şimdi aşağıda benim kayaklarım duruyordur! Ben de on dakika sonra onların üstünde, karda olacağım, diye düşündü. Kayak odasına doğru attığı her adımda, umudunu daha da yitirdi. Oda'nın kapısına geldiğinde, neredeyse çok emindi: Olmadı! Şu aptal kayak kursundan yırtamayacağım!*

Ama olmuştu! Kapının hemen yanında Zipfel'lerin üç çift kayağı duruyordu. Aralarındaki bir çift kayak da Peter'in-kilerdi.

Mini'nin, bağcıklara falan bakması-

na gerek yoktu. Çünkü, kendi kayakları yepyenydi. Orada duvara dayalı kayaklarınsa birkaç çiziyi vardı.

Ama ne yazık ki, Martin'in de hemen dikkatini çekti bu.

Anne ve babası, küçük çizikleri olan bu kırmızı kayaklara şaşkın şaşkın baka kaldılar.

"Bu gerçek olamaz," dedi Mini'nin babası.

Martin hiddetle bağırdı: "Birisi kendi eski kayaklarını Mini'nin güzel yenileriyle değıştirmiş! Bu adilik!"

"Belki de karışmıştır, o kadar," dedi Mini'nin annesi.

"Ha ha ha!" diye bağırdı Martin. "Öyle olsa, hırsız kayaklarını bizimkilerin arasına koymazdı!"

Mini çok korktu. Beti benzi attı. Peter bu noktayı düşünememişti işte! *Bunu açıklamak hiç de kolay olmayacak,* diye geçirdi aklından.

Aslında, anne ve babasına her şeyi hemen anlatmak istiyordu Mini. Ama, susacağına dair yemin etmişti. Yemin dediğın de bozulmamalıydı.

“Belki birazdan her şey ortaya çıkar,” diye iç çekti babası.

Bunu der demez de, merdivenlerden inen ayak sesleri duyuldu, hemen ardından Peter’in anne babası kayak odasına daldılar. Peter’se ekşi bir suratla arkalarından geliyordu. Peter’in babasının kolunun altında Mini’nin kayakları vardı. Onları Mini’ye uzatıp, “Kayakların burada!” dedi. “Bizim şapşal oğlumuz kayakları değiştirmiş! Bağcıkları ayağına uymasın da, kayak yapamasın diye!”

Peter’in annesi, “Böylesine aptalca bir plan ancak bizim tembelin aklına gelebilirdi!” dedi.

Mini hafifçe öksürdü. Boğazı acayip kurumuştu. “Ama, ben de bunu kabul ettim!” dedi. “Kaymayı ben de istemedim!”

Mini'nin ağabeyinin ona genelde berbat davrandığı bir gerçektir. Ama bazen kız kardeşine yardım ettiği olurdu. Mini'nin şansına o gün de buna hazırды. Anne ve babasına, "Siz de amma tuhafısınız?" dedi.

"Biz mi? Niye biz?" diye sordular.

"Madem hoşuna gitmiyor, Mini'yi neden kayak yapmaya zorluyorsunuz ki? Biz seviyoruz diye mi?" Ayrıca, çocukların kendi hobilerini seçme hakları bulunduğunu da söyledi Martin. Gerçi, ailelerin çocuklarına yapmaları için ısrar etmeleri gereken işler vardı! Ama, kayak yapmak kesinlikle bunlardan biri değildi! Kayak yapmak kardeşi için bir eziyetti ve annesiyle babasının Mini'ye neden eziyet ettiklerini hiç anlamıyordu!

Mini'nin anne ve babası çok etkilenmişlerdi. Peter'in anne babası da öyle.

"Haklı," dedi Mini'nin annesi.

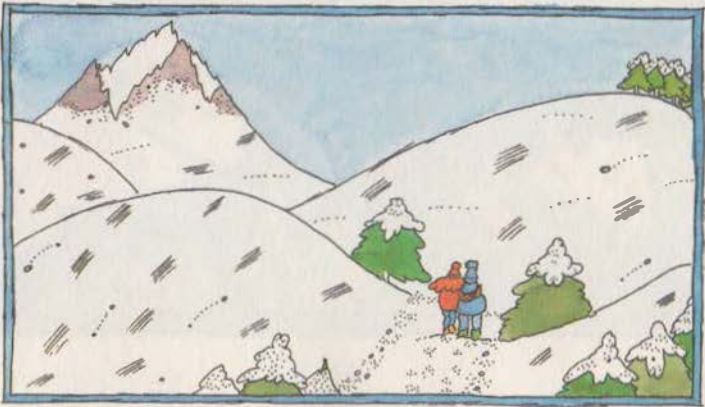
"Evet!" dedi Peter'in annesi.

"O halde kursu bıraksınlar," dedi Peter'in babası.

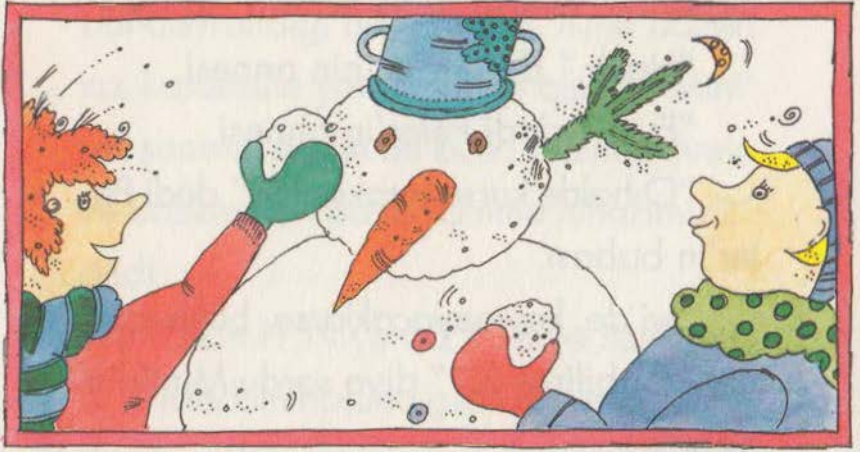
"İyi de, kaymayacaklarsa, bütün gün ne yapabilirler ki?" diye sordu Mini'nin babası.

Sonraki günlerde, Mini ve Peter kaymanın dışında neler yapılabileceğini gösterdiler.

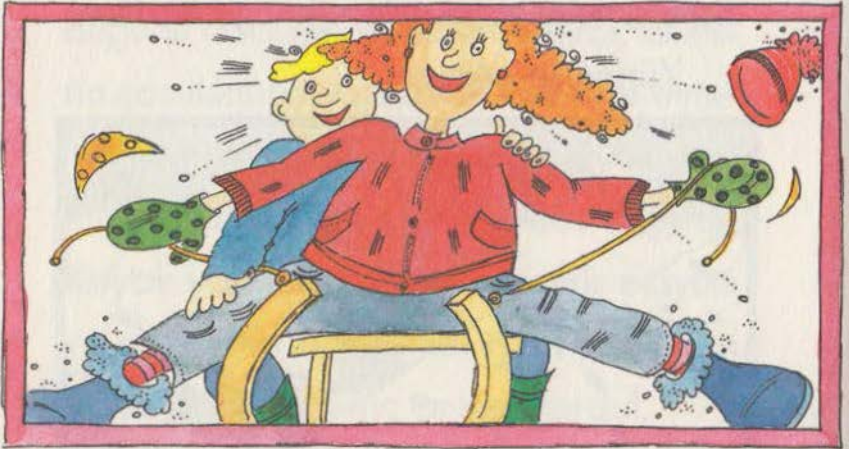
Yürüyüşe çıktılar...

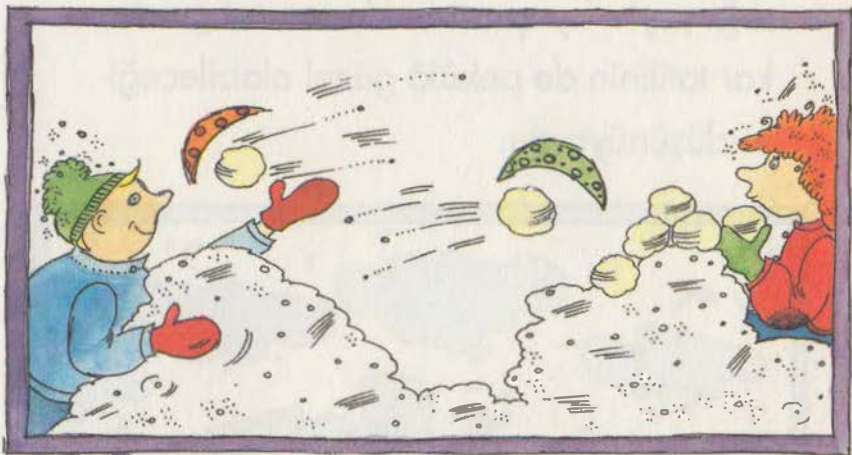
ve bir kardanadam yaptılar...

ve otelin arkasında kızakla kaydılar...

ve kartopu oynadılar...

ve inanılmaz eğlendiler. Sabahtan akşama kadar!

Gezi dönüşü ikisi de, insana hoşlandığı şeyleri yapma hakkı tanındığında, kar tatilinin de pekâlâ güzel olabileceğini düşünüyordu.

